

עפ"ת 67199/08/21 - ברק וקנין נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 67199-08-21 וקנין נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 52250279875

כבוד השופט העמית י' צלקובניק	בפני
ברק וקנין	מערער
	נגד
מדינת ישראל	משיבה
	המערער - באמצעות עו"ד אילון אורון
	המשיבה - באמצעות עו"ד יאנה מנסור

פסק דין

בפני ערעור כנגד החלטת בית משפט לתעבורה מרכז (כב' השופטת מ' כהן) בתת"ע 9984-01-21 מיום 19.7.21 לפיה נדחתה בקשת המערער מיום 11.7.21 לביטול פסק דין שניתן בהעדרו ביום 27.4.21, שבגדרו הורשע בעבירה של נהיגה בשכרות ביום 1.1.21 (בשעה 01:34), בעקבות בדיקת נשיפה שנערכה על ידי שוטר, בה נתגלה אצל המערער ריכוז אלקהול של 381 מק"ג בליטר אוויר נשוף.

על המערער הוטלו 30 חודשי פסילת רישיון נהיגה, פסילה מותנית וקנס בסך של 4000 ₪. בגזר הדין צוין כי לחובת המערער עבירה קודמת של נהיגה תחת השפעת סמים או משקאות משכרים, ועבירה של נהיגה בהיותו בלתי מורשה.

בבקשה שהוגשה לבית משפט קמא לביטול פסק הדין נטען באמצעות ב"כ המערער, כי המערער לא התייצב לדין בשל מצבו הרפואי. צורף תצהיר של המערער כי ביום הדין לא חש בטוב על רקע מחלת לב ממנה הוא סובל, וכי לנוכח המלצה כללית של רופאו להימנע ממאמץ בשל מחלתו, לא התייצב לדין. עוד נטען כי ניסה ליצור קשר עם בית המשפט על מנת להודיע כי לא יוכל להתייצב לדין אולם הדבר לא עלה בידו. בעקבות החלטת בית משפט קמא מיום 12.7.21 לפיה ימציא המערער תעודה רפואית ערוכה על פי פקודת הראיות, צרף המערער "אישור מחלה" שניתן על ידי רופאת משפחה ביום 15.7.21 לפיו "אינו מסוגל לעבוד מיום 25.4.21 עד יום 30.4.21 סה"כ 6 ימים".

המערער הודיע בנוסף, כי הוא כופר בביצוע העבירה, ונטען כי נפלה טעות בקריאת תוצאת בדיקת הנשיפה, והוא מבקש ליתן לו יומו בבית המשפט לצורך הצגת טענותיו.

בית המשפט דחה כאמור את בקשת המערער. נקבע כי הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה רק 3 חודשים לאחר מתן פסק הדין, על אף שהמערער טען כי עוד ביום הדין ניסה ליצור קשר עם בית המשפט כדי להודיע על אי התייצבותו. עוד

צוין כי האישור הרפואי שהוצג אינו ערוך כדון, והוצא 3 חדשים לאחר מתן פסק הדין. בנוסף נקבע, כי העונש שהוטל משקף את הדרישה לענישת מינימום בסוג עבירה זה ואת עברו של המערער.

ב"כ המערער חזר על הטענות שעלו בבית משפט קמא לעניין נסיבות אי התייצבותו של המערער בשל הבעיה הרפואית. בעניין זה נטען כי המערער עבר ניתוח לב, והוא מוכר כנכה בשיעור של 100 אחוזים, ויש לנהוג בו ב"רגישות".

נטען בנוסף - טענות שלא עלו בפני בית משפט קמא - כי בדוחות השוטרים נתגלו פגמים מהותיים, וכי הבדיקה התבצעה לביל הסילבסטר שבו, כך טוען הסניגור, חורגים שוטרים מנהלי המשטרה בעת עריכת הבדיקות, נוכח עומס הבדיקות. עוד נטען כי טפסי הבדיקה מולאו לאחר שנמסר למערער כתב האישום; לא צוינה שעת עיכובו של המערער, ומשכך לא ניתן לבדוק כמה זמן חלף עד נטילת הדגימה; כי בדוח אכיפה פעולה בשכרות מולאו סעיפים על ידי מי שלא ביצע את הבדיקה; קיימת סתירה בין פלט בדיקת הנשיפה לבין המצוין בדוח. וכי במהלך האכיפה נכחו שוטרים ששמם לא נרשם בדוח. עוד צוין כי המערער עבר בהצלחה מלאה את בדיקת המאפיינים.

בנוסף, מלין ב"כ המערער על כך שלהחלטה שניתנה על ידי בית משפט קמא לא קדמה בקשה למתן תגובה של ב"כ המשיבה בבית משפט קמא, שניתן היה להגיע עימה ל"הסכמות" בתיק, וכי אין זה ראוי כי בעבירה חמורה מעין זו לא יתקיים דיון בו יוכל המערער לשטוח טענותיו.

באשר לעונש שהוטל סבור המערער כי זה התבסס בעיקרו על עברו התעבורתי של המערער, וכי לא היה מקום כי בית המשפט קמא יעיין במרשם ההרשעות של המערער נוכח הוראת סעיף 188(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב-1982 (להלן - **חסד"פ**), שלפיו מותר לקבל כראיה העתק מהמרשם הפלילי, כשהדיון מתנהל שלא בפני הנאשם, אם **"לנאשם או לסניגורו ניתנה הזדמנות סבירה לפני מועד הדין לעיין במרשם הפלילי ולהעתיקו" (ס"ק א) ואם "בהזמנה למשפט צוין כי אם לא יתייצב הנאשם למשפטו, ניתן יהיה לנהוג כאמור בסעיף זה, וכן צוין בהזמנה כי הנאשם וסניגורו זכאים לעיין במרשם הפלילי ולהעתיקו וצוינו המקום והמועדים לעיין..." (ס"ק ב).** לטענת ב"כ המערער - אף זאת טענה שלא עלתה כלל בפני בית משפט קמא - לא הוכח כי נמסרה למערער הזמנה למשפט עליה צוין כי ניתן יהיה לעיין במרשם הפלילי, אם לא יתייצב לדיון.

המשיבה טוענת מנגד, כי אין לקבל הטענה בדבר כשלים ראיתיים; מדוחות השוטרים עולה כי נרשמו השעות בהן עוכב הרכב, מתי הועבר המערער לבדיקת ינשוף, ובאיזו שעה נעשתה הבדיקה, וכי קיימים דוחות פעולה נוספים המשקפים את הפעולות השונות שבוצעו. עוד צוין, כי מדוחות השוטרים עולה כי המערער הודה ב-3 הזדמנויות נפרדות בפני השוטרים, כי צרך אלכוהול באותו לילה.

באשר לעיון במרשם הפלילי טענה ב"כ המשיבה בהשלמת טיעוניה, כי בסעיפים 5-6 המפורטים בגב ההזמנה לדין אותה קיבל המערער - הטופס צורף לתגובת המשיבה - מצוינת האפשרות כי בית המשפט יוכל לעיין במרשם הפלילי במקרה של אי התייצבות, בתנאים שנקבעו בסעיף 188(א)(2) לחסד"פ.

ב"כ המערער טען בתגובתו, כי הטופס שצורף אינו תצלום של גב ההזמנה המקורית שנמסרה למערער; כי הטופס זהה, על פי סימנים שונים שסומנו על ידי ב"כ המערער, לטופס אחר שהוצג על ידי המשיבה בתיק נוסף בו נטענה על ידי ב"כ

המערער טענה דומה (עפת 59611-08-21), באופן המחזק את הספק כי אין מדובר בהזמנה המקורית שנשלחה למערער, וכי ידוע לב"כ המערער כי הטופס שהוצג על ידי המשיבה הינו טופס ישן שהוצא משימוש על ידי המשטרה. משכך, נטען, כי בית משפט קמא לא היה רשאי לעיין במרשם התעבורתי של המערער קודם גזירת הדין.

לא מצאתי מקום לקבלת הערעור.

על פי סעיף 240 לחסד"פ שעניינו "סדרי דין מיוחדים בעבירות קלות", המתייחסות, בין היתר, לעבירות לפי פקודת התעבורה שלא גרמו לתאונת דרכים שתוצאתה חבלות של ממש, ניתן לראות בנאשם שהוזמן ולא התייצב בבית המשפט, כמי שהודה בכל עובדות כתב האישום (240(א)(2)), ובית המשפט יכול לדון שלא בפניו אם הוא סבור כי לא יהיה בשפיטתו משום עיוות דין, ובלבד שלא יוטל מאסר (240(א)(3)). פסק דין מרשיע ניתן לביטול מכוח הוראות סעיף 130(ח) לחסד"פ, היינו אם בית המשפט "נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין". (240(ב)).

עבירה של נהיגה בשכרות אינה יוצאת מכלל העבירות שניתן לדון בהן מכוח סעיף 240 לחסד"פ, כפי שנהג בית משפט קמא. טענות כי אין לראות בעבירה זו "עבירה קלה" שניתן לדון בה את הנאשם שלא בנוכחותו, נדחו בעבר על ידי בית משפט העליון בשורת החלטות (ראו למשל: רע"פ 9183/11 הרש מנדל הסנפרץ נ. מדינת ישראל, 7.2.2012; רע"פ 85/14 דימיטרי קונקוב נ. מדינת ישראל, 11.2.2014; רע"פ 3507/11 יעקב ימין נ. מדינת ישראל, 30.6.2011). אין אני מקבל לפיכך, את טענת ב"כ המערער כי היה ראוי לנהוג במערער באופן שונה נוכח מהות העבירה והשלכותיה העונשיות, בכפוף לבחינת טענות המערער על פי הוראת סעיף 130(ח) הנזכרת.

בפני בית משפט קמא לא הוצגה כל סיבה מוצדקת לאי ההתייצבות לדיון, והתעודה הרפואית שהוצגה ואשר נופקה למערער רק כשלושה חדשים לאחר מועד הדיון, אינה מעלה כשלעצמה, כי לא היה בכוחו להתייצב לדיון. המערער לא הגיש כל בקשה לדחיית הדיון אליו הוזמן, וטענתו כי לא הצליח ליצור קשר טלפוני עם מזכירות בית המשפט אינה פוטרת אותו מלנקוט באמצעים חלופיים כדי להגיש בקשה לדחיית הדיון, ולהמתין להחלטת בית המשפט בעניין זה. על כך יש להוסיף כי המערער לא גילה כל עניין בדיון שהתקיים, על אף שהיה מודע לקיומו, לא טרח לבדוק מה נקבע בהיעדרו בדיון, ופנייתו לבית המשפט לצורך ביטול פסק הדין רק לאחר כ- 3 חדשים נעשתה בשיהוי משמעותי ולא מוסבר, ואף התעודה הרפואית הוצגה כאמור, תוך שיהוי דומה.

לאחר שעינתי בממצאי בדיקת הנשיפה ובדוחות השוטרים לא מצאתי כי נגרם למערער עיוות דין נוכח הרשעתו.

בדוח פעולה "באכיפת איסור נהיגה בשכרות" צוין כי מפיו של המערער נדף ריח של אלכוהול. המערער אישר, כעולה מטופס "תחקור חשוד", כי צרך בירה - "3 בקבוקים של חצי ליטר, הבקבוק האחרון היה בשעה 00:15 לערך...לא שיערתי שהאלכוהול ימשך עד שעה כזו". הוא אף חזר על כך בשימוע שנערך בפני קצין משטרה: "לא חשבתי שהאלכוהול ישאר כל כך הרבה זמן". עוד אציין, כי מעיין בדוחות השוטרים, עולה פירוט נדרש לגבי שעת עיכוב הרכב, הפיקוח על המערער למניעת אכילה, שתיה או עישון עד מועד בדיקת הנשיפה, ודרך ביצוע הבדיקה ("דוח על בדיקת שכרות באמצעות מכשיר ינשוף"). בנוסף הוצגה תעודת כיוול של מכשיר הבדיקה ופלט הבדיקה המעלה ריכוז

אלכוהול כפי שיוחס למערער. הטענה הכללית כי דרכם של שוטרים להתרשל בליל הסילבסטר בביצוע הבדיקות הינה בבחינת השערה שלא הוצג לה כל בסיס ראיתי.

טענת ב"כ המערער כי בית המשפט היה מנוע מעיון במרשם ההרשעות של המערער לא עלתה כאמור, בפני בית משפט קמא, ודי בטעם זה כדי לדחותה. מעבר לכך, אציין, כי המשיבה הצהירה על כך שההזמנה לדיון שנמסרה למערער נשאה על גבה את ציון אפשרות העיון במרשם במקרה של אי התייצבות וצרפה את ההזמנה לתגובתה, וראוי גם להוסיף - באופן המתיישב עם סעיפיו של טופס 4 - "הזמנה לנאשם" בדיון על פי סעיף 240 לחסד"פ - הנספח לתקנות סדר הדין הפלילי תשמ"ד-1984. טענתו הנגדית של ב"כ המערער בעניין זה, החולקת על הנחת תקינות המעשה המנהלי, מתבססת על השערות לא מאומתות של השוואה צורנית של טפסים כמתואר לעיל, או על קביעה לא מוכחת כי הטופס שהוצג לא היה מצוי בשימוש משטרתי, והיה בידי המערער להציג את ההזמנה לדיון שנמסרה לו, אם ביקש להוכיח טענתו.

עוד אוסיף כי לא עלתה כל טענה כי המרשם התעבורתי בו עיין בית המשפט אינו משקף נאמנה את הרשעותיו הקודמות של המערער, וגם אם היה ניתן לקבוע - ואיני סבור כך כאמור - כי המערער לא הועמד על אפשרות העיון במרשם במקרה של אי התייצבות, הרי שהעיון במרשם מתוך אמונה כי אפשרות זו הובהרה למערער מבעוד מועד, אין בו כדי להביא לבטלות גזר הדין, ולא למותר להזכיר בהקשר זה את דבריו של הנשיא שמגר כי לצורך גזירת הדין **"...יש לפשט את ההליך האמור ככל שהוא מתייחס לדיונים בבית המשפט לתעבורה ולאפשר לבית המשפט הסתמכות על גיליון הרשעות המוגש לו על אתר"** (רעפ 1556/90 בארי נ. מדינת ישראל, פ"ד מה(1) 705).

העונש שהוטל על המערער אינו קל, אולם הוא משקף את חומרת העבירה של נהיגה בשכרות שיש עימה כדי להמיט אסון. המערער לא הפיק את הלקח הנדרש מכך שהורשע בעבר בעבירה של נהיגה תחת השפעת אלכוהול, ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח, ואף נדון לעונש מאסר בעבודות שירות ולפסילת רישיון נהיגה. נוכח עונש פסילת המינימום הקבוע בצד העבירה, הרי שלא מצאתי כי בית משפט קמא החמיר עם המערער באופן המצדיק התערבות ערכאת ערעור.

הערעור נדחה לפיכך.

המערער יפקיד את רישיון הנהיגה או תחליף הצהרה במזכירות בית המשפט לתעבורה עד יום 28.12.21 שעה 12:00.

מזכירות בית המשפט תעביר פסק הדין לידי הצדדים.

ניתן היום, ט"ז כסלו תשפ"ב, 20 נובמבר 2021, בהעדר הצדדים

